

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 24Ek/910/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119301343
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Kostúr
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2020:6119301343.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: Slovenská kancelária poisťovateľov, so sídlom Bajkalská 19B, 826 58 Bratislava, IČO: 36 062 235 v konaní zast.: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, zn. 5220273 proti povinným: 1) Z. L., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom L. XXXX/X, XXX XX Z. H., štátny občan SR a 2) V. L., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom Y. XXXX/XX, XXX XX Z. H., štátny občan SR, o vymoženie peňažnej pohľadávky vo výške 20.615,96 Eur s príslušenstvom a trov exekúcie, o sťažnosti oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 24Ek/910/2019 zo dňa 16. apríla 2020, takto

rozhodol:

Súd sťažnosť oprávneného **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

1. Dňa 16.4.2020 vydal Okresný súd Banská Bystrica konajúc vyššou súdnou úradníčkou uznesenie pod sp. zn. 24Ek/910/2019, ktorým námietky oprávneného proti upovedomeniu súdneho exekútora o zastavení exekúcie voči povinnému 2/ zamietol.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnila ustanoveniami § 61n ods. 1 písm. g), ods. 4, ods. 5 písm. b) zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“), § 166c ods. 1 písm. d), § 167e ods. 1, § 167f ods. 2 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoKR“) a uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 284/2010 zo dňa 28.10.2011. V odôvodnení rozhodnutia uviedla, že po oboznámení sa s upovedomením o zastavení exekúcie voči povinnému v 2) rade, s námietkami oprávneného a prílohami zistila, že súdny exekútor vydal dňa 07.01.2020 Upovedomenie o zastavení exekúcie voči povinnému v 2) rade, nakoľko uznesením Okresného súdu Žilina, sp. zn. 9OdK/412/2019 bol na majetok povinného v 2) rade vyhlásený konkurz, a teda v súlade s ust. § 167f ods. 2 ZoKR, ak bol vyhlásený konkurz, ide o dôvod, aby sa bez zbytočného dokladu rozhodlo o zastavení konania, a v ktorom sa vymáha pohľadávka, ktorá môže byť uspokojená iba v konkurze alebo sa považuje za nevymáhateľnú. Voči uvedenému upovedomeniu o zastavení exekúcie podal oprávnený námietky, v ktorých uviedol, že predmetom exekúcie je pohľadávka zo zodpovednosti za škodu spôsobenú na zdraví, ktorá pohľadávka je v súlade s ust. § 166c ZoKR oddĺžením nedotknutou pohľadávkou. Následne si konajúca vyššia súdna úradníčka za účelom preskúmania skutkového stavu veci vyžiadala vyjadrenie, resp. podklady na vydanie platobného rozkazu z Okresného súdu Liptovský Mikuláš k sp. zn. 11C/34/2018, z ktorého mal súd za preukázané, že oprávnený v základnom súdnom konaní v postavení žalobcu podal návrh na vydanie platobného rozkazu, ktorý odôvodnil tým, že žalobca je právnickou osobou zriadenou zákonom č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a žalovaný v 1) rade je fyzická osoba, držiteľ motorového vozidla, ktorého prevádzkou bola spôsobená škoda a žalovaný v 2) rade je fyzická osoba, vodič motorového vozidla, ktorého prevádzkou bola spôsobená škoda. Pričom dňa 02.12.2016 spôsobil vodič (žalovaný v 2) rade) predmetným vozidlo v dôsledku dopravnej nehody škodu na zdraví poškodeným 1/, 2/ a vzhľadom na to, že k predmetnému vozidlu nebolo k dátumu nehody uzatvorené povinné zmluvné

poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ako to vyplýva z ust. § 3 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení, vznikla žalobcovi v zmysle ust. 24 ods. 3 vyššie uvedeného zákona povinnosť uhradiť z poistného garančného fondu poistné plnenie za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, pričom žalobca poskytol z poistného garančného fondu poistné plnenie dňa 10.10.2017 vo výške 11.849,85 Eur, z ktorého suma vo výške 1.077,26 Eur predstavuje delegačný poplatok, na ktorý si žalobca nárok neuplatňuje a dňa 04.12.2017 žalobca poskytol z poistného garančného fondu poistné plnenie vo výške 11.331,11 Eur, z ktorého suma vo výške 582,74 Eur predstavuje delegačný poplatok, na ktorý si žalobca nárok neuplatňuje. Nakoľko si žalobca splnil svoju povinnosť vyplývajúcu zo zákona č. 381/2001 Z.z. tým, že uhradil poškodeným 1/ a 2/ škodu, a nakoľko si žalovaný v 1) a 2) rade nespĺnili svoju zákonnú povinnosť v súlade s § 3 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. vznikol žalobcovi voči žalovaným v 1) a 2) rade oprávnený nárok na základe ustanovenia § 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. a to právo proti tomu, kto zodpovedá za škodu podľa § 24 ods. 2 uvedeného zákona na náhradu toho, čo za neho plnil. Žalobca v predmetnom spore zároveň poukázal na to, že žalovaný v 1) rade zodpovedá podľa § 427 a nasl. Občianskeho zákonníka ako prevádzkovateľ motorového vozidla za škodu vyvolanú osobitnou povahou prevádzky motorového vozidla a žalovaný v 2) rade zodpovedá podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka za škodu spôsobenú porušením právnej povinnosti. Zároveň súd konajúci prostredníctvom vyššej súdnej úradníčky uviedol, že nedotknutými pohľadávkami v konkurze sú tie pohľadávky, ktorých sa oddĺženie netýka a sú zachované v celom rozsahu, pričom je právne irelevantné, či si veriteľ v konkurze pohľadávku prihlási. Vzhľadom na funkciu týchto pohľadávok zákon zachováva ich vymáhateľnosť v celom rozsahu počas oddĺžovacieho konania ako aj po jeho skončení. Pričom medzi nedotknuté pohľadávky zaraďuje zákon aj pohľadávky zo zodpovednosti za škodu spôsobenú dlžníkom na zdraví alebo za akúkoľvek inú škodu spôsobenú dlžníkom úmyselným konaním vrátane príslušenstva pohľadávky. Rovnako vyššia súdna úradníčka uviedla, že pohľadávka priznaná oprávnenému exekučným titulom voči povinnému v 2) rade bola uplatnená podľa § 24 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, pričom v tomto smere poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.10.2011, sp. zn. 4Cdo/284/2010, podľa ktorého: „Podmienky občianskoprávnej zodpovednosti za škodu (§ 420 a nasl. Občianskeho zákonníka) a podmienky, za ktorých vzniká poistovní právo proti poistenému na náhradu čiastok, ktoré zaplatila poškodenému z titulu zákonné poistenia je treba rozlišovať. V danej veci nejde o nárok na náhradu škody vzniknutej poškodenému proti tomu, kto škodu spôsobil, ani o zákonnú cesiu tohto nároku poškodeného, ale o zvláštny postihový nárok. Podľa § 440 Občianskeho zákonníka, kto zodpovedá za škodu spôsobenú zavinením iného, má proti nemu postih. Citované ustanovenie upravuje nárok osobitnej povahy, ktorý nie je nárokom na náhradu škody, a nie je ani nárokom vyplývajúcim z bezdôvodného obohatenia, lebo ten, kto plnenie poskytol, bol naň zo zákona povinný, hoci škoda bola spôsobená zavinením iného. Podmienkou vzniku tohto nároku je skutočnosť, že nárok poškodeného zanikol v dôsledku plnenia osoby, ktorá tento nárok uplatňuje Právo žalobkyne na tzv. postih (regres), nie je teda nárokom na náhradu škody ako nesprávne uviedol odvolací súd, ale má povahu originárneho nároku.“ A preto v zmysle ustálenej judikatúry vyjadrenej v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, nie je pohľadávka priznaná oprávnenému exekučným titulom pohľadávkou zo zodpovednosti za škodu spôsobenú na zdraví alebo spôsobenú úmyselným konaním ani príslušenstvom takejto pohľadávky, ale ide o pohľadávku regresnú, teda o pohľadávku priznanú oprávnenému a základe zvláštného postihového nároku. Právo oprávneného na tzv. postih (regres) nie je nárokom na náhradu škody, a preto jej vznik nemožno odvodzovať od škodovej udalosti, ale od okamžiku, kedy bolo poskytnuté plnenie z garančného fondu. A z uvedeného dôvodu súd uviedol, že pohľadávka priznaná oprávnenému na základe exekučného titulu NIE JE nedotknutou pohľadávkou v zmysle § 166c ods. 1 písm. d) ZoKR. A vzhľadom na uvedené skutočnosti, súd nepovažoval námietky oprávneného proti upovedomeniu o zastavení exekúcie voči povinnému v 2) rade za dôvodné, a preto ich v zmysle § 61n ods. 4 Exekučného poriadku zamietol.

3. Proti tomuto uzneseniu podal oprávnený sťažnosť a navrhol, aby súd prvej inštancie rozhodnutie v zmysle ust. § 250 ods. 2 CSP zmenil tak, že námietkam oprávneného vyhovie.

4. Svoju sťažnosť odôvodnil, rovnako ako predtým svoje námietky s poukazom na ust. § 166c ods. 1, § 167e ods. 1, § 167f ods. 2 ZoKR tým, že sa v exekučnom konaní domáha len svojho nároku na podklade exekučného titulu - Platobného rozkazu vydaného Okresným súdom Liptovský Mikuláš zo dňa 08.01.2019, sp. zn. 11C/34/2018 v spojení s opravným uznesením vydaným Okresným súdom Liptovský Mikuláš zo dňa 04.04.2019 sp. zn. 11C/34/2018, pričom v predmetnom konaní si v postavení žalobcu

uplatnil svoj nárok na náhradu poistného plnenia - vecná škoda v sume 7.190,61 Eur, bolestné v sume 13.321,87 Eur, liečebné náklady v sume 23,98 Eur s príslušenstvom. Zároveň, rovnako ako predtým v námietkach, poukázal na ust. § 444 OZ a z uvedeného uzavrel, že v danom prípade ide o pohľadávku zo zodpovednosti za škodu spôsobenú na zdraví v zmysle ust. § 166c ods. 1 písm. d) ZoKR, ktorých sa ustanovenie § 167f ods. 2 ZoKR vyslovene nedotýka. Pokiaľ súd uvádza, že nárok oprávneného nie je nárok na náhradu škody, ale ide o právo žalobkyne na tzv. postih (regres), teda má povahu originárneho nároku, s uvedeným tvrdením oprávnený v zásade súhlasí, avšak zároveň má za to, že uvedené nevylučuje to, že pohľadávku žalobcu možno zaradiť pod pohľadávky podľa ustanovenia § 166c ods. 1, písm. d) ZKR, na ktoré sa režim podľa ustanovenia § 167f ods. 2 ZKR nevzťahuje.

5. Súčasne v reakcii na dôvody uvedené v napadnutom uznesení uviedol, že súd vo svojom rozhodnutí správne uvádza, že podmienkou vzniku tohto nároku je skutočnosť, že nárok poškodeného zanikol v dôsledku plnenia osoby, ktorá si tento nárok uplatňuje, t.j. pohľadávka oprávneného sa týka náhrady škody, ktorú oprávnený za škodcu, ktorý je zodpovedný za túto škodu, uhradil poškodenému. Odškodnenie je totiž poškodenému povinný poskytnúť buď priamo škodca alebo príslušný poisťovateľ v prípade platne uzavretého povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. V prípadoch, kedy poistná zmluva uzavretá nebola alebo z určitých dôvodov zanikla, a teda poškodený nemá možnosť obrátiť sa na žiadnu poisťovňu, aby uhradila škodu za osoby zodpovedné za škodu, je práve oprávnený povinný odškodniť poškodeného, čím mu zároveň vzniká pohľadávka voči tomu, kto za túto škodu zodpovedá. V prípade prijatia záverov súdu by pod ustanovenie § 166c ods. 1, písm. d) ZKR spadala len pohľadávka, ktorú má voči škodcovi v konkurze priamo poškodený. Uvedený záver je však podľa oprávneného nelogický. Cieľom predmetného ustanovenia je brániť právo poškodeného na náhradu škody na zdraví pred jej zánikom v dôsledku vyhláseného konkurzu na majetok dlžníka. Zákonodarca teda stavia následky protiprávneho konania škodcu vedúceho k škode na zdraví vyššie, a priznáva im postavenie konkurzom nedotknutých pohľadávok. Bolo by potom krajne nespravodlivé, aby oprávnený mal toto právo upreté a bol postavený do pozície toho, kto je nútený finančne znášať protiprávne správanie škodcu, na ktorého majetok bol vyhlásený konkurz.

6. Podľa §-u 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

7. Podľa §-u 200 prvej vety Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

8. Podľa §-u 239 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

9. Podľa §-u 248 CSP, o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

10. Podľa §-u 249 CSP, súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

11. Podľa §-u 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

12. Preskúmaním podanej sťažnosti oprávneného súd zistil, že táto bola zaslaná do elektronickej schránky súdu dňa 28.04.2020 a smeruje voči rozhodnutiu vyššej súdnej úradníčky. Keďže sťažnosťou napadnuté uznesenie bolo právnomu zástupcovi oprávneného doručené dňa 22.04.2020, bola teda sťažnosť podaná v zákonom stanovenej lehote (§242 CSP).

13. Sudca prvej inštancie preskúmaním sťažnosti oprávneného, bez nariadenia pojednávania podľa § 249 CSP, a po preskúmaní napadnutého uznesenia dospel k záveru, že sťažnosť oprávneného nie je dôvodná, a preto ju podľa § 250 ods. 1 CSP v celom rozsahu zamietol.

14. Z obsahu spisu súd zistil, že exekučné konanie sa začalo dňa 30.05.2019, kedy bol exekučnému súdu doručený návrh na vykonanie exekúcie. Vyššia súdna úradníčka vydala na podklade exekučného

titulu - platobného rozkazu Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp.zn. 11C/35/2018 zo dňa 08.01.2019 v spojení s opravným uznesením vydaným Okresným súdom Liptovský Mikuláš dňa 04.04.2019, sp. zn. 11C/34/2018, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 31.01.2019, dňa 26.09.2019 poverenie na vykonanie exekúcie súdному exekútorovi JUDr. Petrovi Matejovíe (110EX 391/2019). Dňa 07.01.2020 vydal poverený súdny exekútor Upovedomenie o zastavení exekúcie voči povinnému v 2) rade z dôvodu, že uznesením Okresného súdu Žilina, sp. zn. 9OdK/412/2019 zo dňa 19.12.2019, zverejneným v Obchodnom vestníku č. 250/2019 dňa 31.12.2019 bol vyhlásený konkurz na majetok povinného v 2) rade. Voči predmetnému upovedomeniu o zastavení exekúcie boli v zákonnej lehote doručené poverenému súdnému exekútorovi námietky oprávneného, ktoré spolu s doručenkami postúpil súdu. Následne vyššia súdna úradníčka vydala sťažnosťou napadnuté uznesenie.

15. Podľa §-u 202 ods. 2 Exekučného poriadku, písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom uznesení.

16. Napriek zneniu citovaného ustanovenia § 202 ods. 2 Exekučného poriadku súd k veci uvádza, že vyššia súdna úradníčka správne zistila skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu vyvodila i správny právny záver a svoje rozhodnutie správne a v zmysle zákona odôvodnila. Sudca sa preto v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého uznesenia. Práve pre správnosť a i objektívnu argumentačnú presvedčivosť dôvodov uvedených v napadnutom uznesení (objektívnu z pohľadu schopnosti presvedčiť každého s výnimkou niekoho majúceho nespochybniteľný záujem na inom výsledku konania) by z titulu aplikácie ust. § 250 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 202 ods. 2 Exekučného poriadku nebolo potrebné odôvodňovať uznesenie, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka. Avšak k zvýrazneniu vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia vo väzbe k dôvodom sťažnosti oprávneného súd považuje za potrebné nad rámec ustanovenia § 202 ods. 2 Exekučného poriadku doplniť ešte nasledovné.

17. Oprávnený vo svojej sťažnosti, rovnako ako v podaných námietkach proti upovedomeniu o zastavení exekúcie, rozporuje právne posúdenie charakteru pohľadávky, ktorá sa vymáha v predmetnej exekúcii. Sudca sa jednoznačne stotožňuje s právnym posúdením veci vyššou súdnou úradníčkou v napadnutom uznesení kde skonštatovala, že v zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu SR, nie je pohľadávka priznaná oprávnenému exekučným titulom pohľadávkou zo zodpovednosti za škodu spôsobenú na zdraví alebo spôsobenú úmyselným konaním ani príslušenstvom takejto pohľadávky, ale ide o pohľadávku regresnú, teda o pohľadávku priznanú oprávnenému na základe zvláštneho postihového nároku. Pričom právo oprávneného na tzv. postih (regres) nie je nárokom na náhradu škody, a preto jej vznik nemožno ani odvodzovať od škodovej udalosti, ale od okamžiku, kedy bolo poskytnuté plnenie z garančného fondu. Z uvedeného dôvodu pohľadávka oprávnenému na základe exekučného titulu nie je nedotknuteľnou pohľadávkou v zmysle § 166c ods. 1 písm. d) ZoKR. Rovnako sa nemožno stotožniť ani s tvrdením oprávneného uvádzaným v jeho sťažnosti, že pokiaľ má právo žalobkyne (tu oprávneného) na regres povahu originárneho nároku, uvedené nevyučuje to, že pohľadávku žalobcu možno zaradiť aj pohľadávkou podľa § 166c ods. 1 písm. d) ZoKR, na ktoré sa režim podľa ust. § 167f ods. 2 ZoKR nevzťahuje. V danom prípade si žalobca (tu oprávnená) proti povinným uplatnila postihové právo vyplývajúce jej priamo zo zákona, ktoré však NIE JE právom na náhradu škody. Podobne aj Najvyšší súd SR v nedávnom rozhodnutí sp. zn. 1 Cdo 73/2019 zo dňa 16.7.2019 uviedol, že: „Právo poisťovne domáhať sa od poisteného náhrady sumy vyplatenej poškodeným ... nie je odvodené od práva poisteného, ktoré by na poisťovňu prešlo v zmysle ustanovení OZ, ale ide o osobitný priamy nárok poisťovne proti poistenému na základe poisťovného vzťahu upraveného v § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č.423/1991 Zb., v ktorom sú aj presne vymedzené podmienky, za ktorých tak môže postupovať. Citované ustanovenie je preto lex specialis, upravujúci vzťah medzi poisteným a poisťovňou v oblasti zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, proti všeobecnej úprave zmluvného poistenia uvedenej v ustanovení § 788 a nasl. OZ.“

18. V súvislosti ostatnými námietkami oprávneného uvedeným v sťažnosti konajúci sudca poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05 zo 16. marca 2005, v zmysle ktorého odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. Rovnako ustálená judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj

na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

19. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a citované ustanovenia právnych predpisov, súd sťažnosť oprávneného podľa § 250 ods. 1 CSP ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.